

měla podati rekurs do usnesení a že vlastně šlo jen o nesprávné pojmenování opravného prostředku. Jde tu o právní názor, jímž soudy nejsou vázány. Bylo by holou a k tomu ještě s útratami spojenou formalitou, kdyby nyní mělo býti usnesení odvolacího soudu jen k tomu cíli zrušeno, by byl prvnímu soudu dodatečně uložen postup podle § 422 c. ř. s. a tím stranám umožněno podati zase nové odvolání, tedy již třetí. Vždyť strany podaly své druhé odvolací spisy již s ohledem na opravený rozsudek. S hlediska žalované strany mohlo by býti namítáno, že opravou jen získala, takže její první odvolání bylo rozsahem širší, než odvolání nové. Ale, jde-li o rozsudek částečně odsuzující, částečně žalobu zamítající a, změní-li se opravou rozsudkového výroku tento poměr úspěchu a neúspěchu stran, nelze ani žalované straně brániti, by nepodala nový nebo doplňující odvolací spis, pokud tento zůstává v mezích výtčených opravou. Nesmí zarážeti zevní forma dvou odvolacích spisů každé strany proti jednomu rozsudku procesního soudu. V pravdě tu nejde po zevní stránce o totožný rozsudek, protože neopravený rozsudek měl v nálezu jiné rozhodnutí, než rozsudek opravený. Správným jest jen tolik, že jest tu jen jedno skutečné soudcovské rozhodnutí a že odvolacím soudem může býti přezkoumáno jen toto pravou vůli procesního soudu vyjadřující rozhodnutí. Jde tu jen o zevnější zjev dvou odvolání každé strany. Ve skutečnosti jsou tu jen dvě podání téhož odvolání, která musí býti posuzována jako celek. Tím se přechází k poslední otázce, v jakém rozsahu lze podati nové odvolání. Žádnou měrou nesmí býti dvojího přípustného podání využito k tomu, by v novém odvolacím spisu bylo doháněno, co mohlo býti uplatněno již v prvním odvolacím spisu. To by odporovalo předpisům o neprodlužitelné odvolací lhůtě (§ 464 c. ř. s.), o odvolacím spisu (§ 465 c. ř. s.) a o jeho obsahu (§ 467 c. ř. s.). K obsahu nového podání lze tedy hleděti jen potud, pokud byl právě vyvolán opravou rozsudkového výroku. To však náleží posouditi odvolacímu soudu, ježto se to týká již obsahu odvolacích spisů a vybočuje to z rámce nynějšího rozhodnutí o přípustnosti nových odvolacích spisů. Nevadí, že odvolací soud skončil odvolací ústní jednání o prvních odvolacích spisech, když rozhodnutí se ještě nestalo a když byla pak právem podána odvolání nová, o nichž podle zákona ještě nebylo jednáno. Posléze jest dodati, že tento případ týká se jen opravy rozsudku podle druhé věty § 419 c. ř. s. a že tu není řešena otázka, co by bylo právem, kdyby šlo o chyby v psaní nebo v počtech nebo jiné zřejmé nesprávnosti.

Čís. 9873.

Není zákonem zakázáno, by se manželé z důležitých důvodů neshodli na tom, že budou po jistou dobu bydlet odděleně.

Dovolací soud nemůže přiměti odvolací soud k tomu, by rozhodl ve věci, již pokládal za nedostatečně probranou a řádně neosvětlenou, aniž mu může naříditi, by doplnil řízení sám, pokládal-li za vhodné a účelné, by bylo řízení doplněno v prvé stolici.

(Rozh. ze dne 2. května 1930, R I 284/30.)

Manžel žaloval manželku o rozluky manželství, ježto ho manželka nechce následovati do společné domácnosti. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Strany se již před uzavřením manželství, jež se stalo 3. září 1925, sjednotily na tom, že každá strana, pokud žalobce bude ve službách státu, má míti oddělené bydliště, poněvadž ani žalobce, který tehdy byl ustanoven v M. a později v J., nechtěl vystoupiti ze státní služby, ani žalovaná nechtěla se vzdáti svého obchodu v Ch. První soud uznal tuto úmluvu stran za platnou a přiznal na jejím základě žalované právo, odpírati žalobci povinnost následovati ho do jeho bytu. Odvolací soud neshodil tento názor, míně, že řečená úmluva odporuje účelu manželské smlouvy (§ 44 obč. zák.) a jest proto nicotná (§ 878 obč. zák.); neboť hlavním účelem manželské smlouvy jest podle § 44 obč. zák. vůle stran, žiti v nerozlučném společenství. Žalovaná jest tudíž podle § 92 obč. zák. povinna následovati žalobce do jeho bydliště. V dalším uvedl odvolací soud jako důvod zrušení, že bude třeba zkoumati, jaký má význam, že žalobce v době, když vyzval žalovanou, by ho následovala do společné domácnosti, neměl ještě být, jakož i z jakého důvodu nechtěla žalovaná následovati žalobce do společného bydliště.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l r e k u r s u .

D ů v o d y :

Nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že dohoda, k níž došlo mezi stranami před sňatkem o odděleném bydlišti, jest nicotná, přičic se ustanovení § 44 obč. zák., neboť zákon ustanoviv, že manželskou smlouvou projevují nastávající manželé po zákonu vůli, že budou žiti v nerozlučném společenství, chtěl jen vyloučiti manželské smlouvy na čas nebo pod podmínkou, ale nijak nezakazuje, by se manželé z důležitých důvodů neshodli na tom, že po jistou dobu budou odděleně bydleti, jakž tomu jest právě v souzeném případě, kde žalobce zůstal ve svém služebním místě, protože nechtěl vystoupiti ze státní služby, a žalovaná zůstala v Ch., by se nemusela vzdáti svého obchodu. Jelikož se dohoda z důvodů právě uvedených nepřičí ani dobrým mravům, není nicotnou, nýbrž platnou, a jest proto k ní hleděti při řešení otázky zlomyslného opuštění. Odvolací soud tudíž pochybil, vysloviv, že dohoda jest nicotná. Přes to nebylo lze vyhověti rekursu, an odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a nařídil pokračování v řízení i pro vadu řízení nesouvisející s tímto právním posouzením věci, a dovolací soud, jenž má rozhodovati o správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem, nemůže přiměti odvolací soud k tomu, by rozhodl ve věci, již pokládal za nedostatečně probranou a řádně neosvětlenou, aniž mu může naříditi, by řízení doplnil sám, pokládal-li za vhodné a účelné, by řízení bylo doplněno v první stolici.